

Zesłanie Ducha Świętego (Msza dzienna)

Tekst Ewangelii (J 20,19-23): Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed żydami, przyszedł Jezus, stanął po środku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im rękę i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnęło na nich i powiedziało im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszczacie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

«Weźmijcie Ducha Świętego»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arcybiskup Sewilli

(Sevilla, Hiszpania)

Dzisiaj, w Dzień Zesłania Ducha Świętego, spełnia się obietnica, którą Chrystus złożył Apostołom. Wieczorem w dzień Paschy tchnęło na nich i powiedziało im: «Weźmijcie Ducha Świętego» (J 20,22). Przybycie Ducha Świętego w Dzień Zesłania odnawia i prowadzi do pełni ten dar w sposób uroczysty i z zewnętrznymi tego przejawami. To kulminacja tajemnicy paschalnej.

Duch, którego obwieszcza Jezus, stwarza w uczniu nową jakość człowieczeństwa i tworzy jedno. Kiedy pycha ludzi prowadzi ich do rzucenia wyzwania Bogu poprzez zbudowanie wieży Babel, Bóg miesza ich języki i nie mogą się porozumieć. W Zesłanie Ducha Świętego dzieje się odwrotnie: przez dar Ducha, Apostołowie mogą być zrozumiani przez ludzi najróżniejszych narodowości i języków.

Duch Święty jest wewnętrznym Mistrzem, który prowadzi ucznia do prawdy, który skłania go do czynienia dobra, który go pociesza w bólu, który przemienia go od wewnątrz, dając mu nową siłę i nowe zdolności.

Pierwszego dnia Zesłania ery chrześcijańskiej, Apostołowie byli zgromadzeni w

towarzystwie Maryi i modlili się. Skupienie, postawa modlitewna są nieodzowne, aby otrzymać Ducha. «Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden» (Dz 2,2-3).

Wszyscy napełnili się Duchem Świętym i zaczęli odważnie głosić. Ci przerażeni ludzie zostali przemienieni w odważnych głosicieli, którzy nie bali się więzienia, tortur, ani męczotstwa. Nie jest to dziwne; była w nich moc Ducha.

Duch Święty, Trzecia Osoba Przenajświętszej Trójcy, jest duszą mojej duszy, życiem mojego życia, istnieniem mojego istnienia; uświęca mnie, jest gościem najgłębszego wnętrza mojej osoby. Aby osiągnąć dojrzałość w życiu wiary, konieczne jest, by relacja z Nim była coraz bardziej świadoma, bardziej osobista. Świętym Zesłaniem Ducha, otwórzmy na oścież drzwi naszego wnętrza.

Myśli na dzisiejszą Ewangelię

•

«Gdzie jest Kościół, tam jest i Duch Boga; a gdzie jest Duch Boży, tam jest Kościół i wszelka łaska» (Święty Ireneusz z Lyonu)

•

«Sakrament Pokuty wynika bezpośrednio z tajemnicy paschalnej. Przebaczenie nie jest owocem naszych wysiłków, ale darem Ducha Świętego, który zanurza nas w kąpiel miłosierdzia i łaski, która płynie bez przerwy z otwartego na oścież serca Chrystusa ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego» (Franciszek)

•

«Symbol Apostolski jestczy wiarę w odpuszczenie grzechów z wiarę w Ducha Świętego, a także z wiarę w Kościół i w komunie Świętych. Chrystus Zmartwychwstały, dając Apostołom Ducha Świętego, udzielił im swojej Boskiej władzy odpuszczania grzechów» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 976)

Inne komentarze

Msza w Wigili? (J 7,37-39) «Strumienie wody ?ywej pop?yn? z jego wn?trza»

Rev. D. Joan MARTÍNEZ Porcel

(Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj kontemplujemy osob? Jezusa w ostatni dzie? ?wi?ta Namiotów, gdy to stoj?c zawo?a? dono?nym g?osem: «Je?li kto? jest spragniony, a wierzy we Mnie - niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzek?o Pismo: Strumienie wody ?ywej pop?yn? z jego wn?trza» (J 7,37-38). Powiedzia? to o Duchu.

Zst?pienie Ducha jest teofani?, w której wiatr i ogie? przypominaj? nam o transcendencji Boga. Po otrzymaniu Ducha, uczniowie przemawiaj? bez strachu. W Mszy ?wi?tej Wigilijnej widzimy Ducha jako “strumie? wody ?ywej”, niczym ten który wyp?yn?? z Jezusa; i jednocze?nie odkrywamy, ?e tak?e Ko?ció? jest Duchem, który nape?nia prawdziwym ?yciem. Zwykle odnosimy si? do roli Ducha na poziomie osobistym, natomiast dzi? S?owo Bo?e zaznacza Jego dzia?anie w ca?ej wspólnocie chrze?cijan. «A powiedzia? to o Duchu, którego mieli otrzyma? wierz?cy w Niego» (J 7,39). Duch tworzy jedno?? trwa?? i mocn?, która przemienia wspólnot? w jedno cia?o, Cia?o Chrystusa. Z drugiej strony, on sam jest ?ród?em ró?norodno?ci darów i charyzmatów, które nas ró?ni? od innych i mi?dzy nami samymi.

Jedno?? jest jasnym znakiem obecno?ci Ducha w naszych wspólnotach.

Najwa?niejsze w Ko?ciele jest niewidoczne, i jest to w?a?nie obecno?? Ducha, który j? o?ywia. Gdy patrzymy na Ko?ció? wy??cznie ludzkimi oczyma, bez uczynienia go przedmiotem wiary, b??dzimy, gdy? niedostrzegamy w nim dzia?ania Ducha. W normalnych napi?ciach pomi?dzy jednostk? a ogó?em, pomi?dzy ko?cio?em powszechnym a lokalnym, mi?dzy wspólnot? nadprzyrodzon? a wspólnot? braci potrzebujemy przyprawi? Ko?ció? pielgrzymuj?cy obecno?ci? Królestwa Bo?ego. W modlitwie kolekty celebracji eucharystycznej Wigilii prosimy Boga «aby Duch ?wi?ty zjednoczy? rozdzielone narody, aby ka?dy w swoim j?zyku oddawa? [Mu] chwa??».

Obecnie musimy prosi? Boga aby?my umieli odkry? Ducha jako dusz? naszej duszy, i dusz? Ko?cio?a.